24/10/2023

Συζήτηση με θέμα «Οικογένεια και λατρεία» στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει»

/ Ενορίες

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…», την Παρασκευή 20 Οκτωβρίου 2023, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Βασίλειος Τσιμούρης, Θεολόγος, φιλοξένησε τον Πρωτοπρεσβύτερο π. Γεώργιο Σχοινά, Θεολόγο, σε μια συζήτηση με θέμα «Οικογένεια και λατρεία».

Η εκδήλωση μεταδόθηκε από το κανάλι του «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει…» στο YouTube.

Παρακολουθήστε την συζήτηση:

Η συζήτηση ανάμεσα στους δύο κληρικούς, προέκυψε ως αγωνία για το πώς θα

κερδηθεί το στοίχημα, να πάψει η λατρεία να είναι μια ατομική υπόθεση, αλλά να μπορεί να αγκαλιάζει την οικογένεια και είναι και ελκυστική στην οικογένεια.

Γιατί πολλές φορές, μέσα στο πλαίσιο των «θρησκευτικών καθηκόντων» των χριστιανών, χάνεται η κοινωνία με τους αδελφούς, ακόμα και μέσα στην ίδια την οικογένεια κι όλο αυτό ξεκινάει από μία αίσθηση ατομικής θρησκευτικότητας.

Και δείχνει επίσης ότι υπάρχει μία λανθασμένη προσέγγιση, και από τη μεριά των μελών μιας οικογένειας, αλλά και από τη μεριά των ποιμένων, που θα έπρεπε να δίνουν μία άνεση και μία ευκαιρία και να συμμετέχουν στην λατρεία οι οικογένειες, αλλά και να μπορούν να βιώνουν, βγαίνοντας από τη λατρεία, την κοινωνία της εκκλησιαστικής κοινότητας.

«Όσο πιο φιλική είναι η ενορία για να έρθουν στην λατρεία οι οικογένειες, όσο πιο πολύ δημιουργεί ευκαιρίες και μετά τη λατρεία να υπάρχουν μαζί, να μοιραστούν εμπειρίες, να χαρούν κάποια πράγματα, τόσο πιο πολύ η οικογένεια θα γαντζωθεί πάνω στην εκκλησιαστική κοινότητα και δεν θα υπάρχει λόγος να το δει με έναν τρόπο διασπαστικό και ταραχώδη, αυτό το ζήτημα της λατρείας.»

Η πίεση που ασκείται πολλές φορές προς τα παιδιά για να πάνε στην Εκκλησία, όπως παρατήρησε ο π. Γεώργιος, ξεκινάει από ανθρώπους που είναι οι ίδιοι πιεσμένοι. Δεν βιώνουν την λατρεία όπως είναι, αλλά με μία ιδεολογικοποίηση που υπάρχει, ως θρησκευτικό καθήκον, κάτι που αυτόματα δημιουργεί μια πίεση.

Στην θεία Λειτουργία πηγαίνουμε για να συμμετάσχουμε, τόνισε, κι όταν συμμετέχουμε κάπου, το κάνουμε γιατί το θέλουμε, γιατί το χαιρόμαστε. Δεν ζούμε δυστυχώς την λατρεία ως ένα πανηγύρι, αλλά αυτό είναι στην Εκκλησία, είναι ο Χριστός επί της γης.

«Αν δεν πηγαίνουμε στην λατρεία για να συναντήσουμε τον Χριστό και πηγαίνουμε για να εκτελέσουμε ένα οποιοδήποτε καθήκον, τότε τα πράγματα αλλάζουν.

Αν δεν το βιώσουμε ως μια συμμετοχική διαδικασία, δεν μπορούμε να δώσουμε στις οικογένειες μας το στίγμα ότι πάμε για να βρεθούμε με τον Αγαπημένο μας και να συναντήσουμε αγαπημένους ανθρώπους.»

Όταν μιλάμε για θεία κοινωνία χωρίς να έχουμε την ανθρώπινη κοινωνία, κάτι δεν πάει καλά, επεσήμανε ο π. Γεώργιος. Ο Χριστός μας αγκαλιάζει, δεν μας αποξενώνει και μας θέλει αδελφούς. Κι έχει θέσει, ως χαρακτηριστικό γνώρισμα, την μεταξύ μας αγάπη, για να φαίνεται ότι είμαστε δικοί Του μαθητές.

Μακάρι, ευχήθηκε, να μπορούσαμε να ζούμε αυτήν την εκκλησιαστική πανήγυρη ως μια διάρκεια μέσα στο χρόνο, και να ζούμε έτσι τις λατρευτικές ευκαιρίες της Εκκλησίας.

Ως προς την λειτουργική διαπαιδαγώγηση των παιδιών, ο π. Γεώργιος είπε χαρακτηριστικά:

«Πρέπει να μεγαλώσουμε τα παιδιά μας, με την γεύση του αντίδωρου, την γεύση του νάματος, τον αγιασμό, με την μυρωδιά του κεριού και του λιβανιού. Απλά πράγματα, τα οποία υπάρχουν στην λατρεία γι' αυτόν τον λόγο.

Η λατρεία μας δεν είναι πνευματική, ούτε πρέπει να μάθουμε τα παιδιά μας απλώς πώς να σταθούν, αλλά πρέπει να μάθουν να ζουν μέσα στη λατρεία. Να ζούμε με τον Χριστό εμείς, κι αυτό να δώσουμε στα παιδιά μας.»

Αυτές οι οικείες γεύσεις και τα ερεθίσματα των υλικών αισθήσεων μας, που παραπέμπουν μετά σε άλλα ερεθίσματα για τις πνευματικές αισθήσεις, είναι αυτά που πρέπει να δώσουμε στα παιδιά, συνέχισε.

Και το ανδρόγυνο να κάνει μαζί τα πάντα σε σχέση με την Εκκλησία. Να αφουγκραστούν την φωνή του Χριστού που τους καλεί στην λατρεία Του, για να μεταμορφωθούν, για να γίνει όλη η οικογένεια μας κι όλοι μας, Χριστός, μέσα στο λατρευτικό βίωμα της Εκκλησίας.

Οι σύγχρονοι χριστιανοί, έχουμε πάθει μία μεγάλη ασθένεια, παρατήρησε ο π. Γεώργιος. Διαβάζουμε για τους αγίους και κινούμαστε με έναν συμπλεγματικό τρόπο απέναντι στην αγιότητα τους.

Οι άγιοι, καταρχήν, ήταν κατεξοχήν άνθρωποι. Ας γίνουμε άνθρωποι κι όσο πιο άνθρωποι γίνουμε, με τα καλά και τα στραβά μας, αυτό που είμαστε να το μεταφέρουμε μπροστά στον Χριστό, είπε εμφατικά. Αυτό είναι ο δρόμος για την αγιότητα.

Για να συμπληρώσει στο τέλος της συνάντησης:

«Να πατάμε στη γη και να ατενίζουμε τον ουρανό. Πολλές φορές κάνουμε μετέωρα βήματα, πάμε να γίνουμε πολύ πνευματικοί, πολύ άγιοι και χάνουμε τον βηματισμό μας. Οι άγιοι ήταν γη και ουρανός, μεταμορφωμένα από την αγάπη και το έλεος του Χριστού.

Να μεταφέρουμε την πραγματικότητα μας κάτω από το φως του Χριστού. Κι από εκεί και πέρα ευκαιρίες πρακτικές για να γίνεται ολοένα και πιο έντονη αυτή η αίσθηση της κοινότητας μέσα στις οικογένειες και να υπάρχει αυτή η συσσωμάτωση της οικογένειας μέσα στην κοινότητα θα βρεθούν.»

(Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι.Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς)